

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosti súdneho exekútora JUDr. R. K., B., zastúpeného advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vedené pod sp. zn. Rvp 8645/2013, sp. zn. Rvp 8654/2013, sp. zn. Rvp 8660/2013, sp. zn. Rvp 8662/2012 a sp. zn. Rvp 10322/2013 vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia zákazu diskriminácie upraveného v čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 424/2008 a jeho uznesením zo 4. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 499/2010 a jeho uznesením z 25. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 138/2011 a jeho uznesením z 19. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 483/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 629/2012 a jeho uznesením z 21. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod sp. zn. Rvp 8645/2013, sp. zn. Rvp 8654/2013, sp. zn. Rvp 8660/2013, sp. zn. Rvp 8662/2012 a sp. zn. Rvp 10322/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 8645/2013.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a ako neprípustné.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 10. januára 2013 a 7. februára 2013 doručené sťažnosti JUDr. R. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 8645/2013, sp. zn. Rvp 8654/2013, sp. zn. Rvp 8660/2013, sp. zn. Rvp 8662/2012 a sp. zn. Rvp 10322/2013, ktorými namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenia zákazu diskriminácie upraveného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 424/2008 a jeho uznesením zo 4. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 499/2010 a jeho uznesením z 25. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 138/2011 a jeho uznesením z 19. októbra 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 483/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 629/2012 a jeho uznesením z 21. novembra 2012.

Zo sťažností vyplýva, že okresný súd napadnutými uzneseniami rozhodol o vylúčení sťažovateľa ako súdneho exekútora z vykonania exekúcií v prospech oprávnenej – spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „oprávnená“), v označených exekučných konaniach z dôvodu jeho zaujatosti, pretože sťažovateľ bol v minulosti zamestnancom oprávnenej.

Okresný súd o vylúčení sťažovateľa rozhodol prihliadajúc na rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 322/2010-37 z 13. apríla 2011.

Sťažnosťami podanými ústavnému súdu sťažovateľ vo všetkých uvedených prípadoch namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že okresný súd rozhodol o jeho vylúčení ako súdneho exekútora bez akéhokoľvek návrhu účastníkov konania, teda tak učinil *ex offio*, na čo podľa sťažovateľa nemal oprávnenie. Sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že okresný súd svoje napádané rozhodnutia založil výlučne na rozhodnutí ústavného súdu, ktoré sa týkalo inej exekučnej veci (odlišnej od napádaných exekučných konaní, pozn.), a tiež toto rozhodnutie ústavného súdu bolo vydané bez tohto, aby sa sťažovateľ mohol v konaní pred ústavným súdom k nemu vyjadriť, a napokon ani okresný súd neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k nemu pred vydaním napádaných exekučných rozhodnutí. Podľa sťažovateľa sú tak napádané exekučné rozhodnutia okresného súdu neodôvodnené a arbitrárne. V nadväznosti na uvedené tak mali byť podľa sťažovateľa porušené aj jeho „majetkové“ práva, resp. práva na ochranu vlastníctva, pretože uvedeným postupom mu bolo podľa jeho tvrdení odopreté legitímne očakávanie na odmenu za vykonanie predmetných exekučných konaní, na vykonanie ktorých bol už poverený. Napokon, podľa sťažovateľa okresný súd v dôsledku uvedeného postupu „... *zaobchádzal odlišne s fyzickou osobou – povinným na strane jednej s sťažovateľom na strane druhej*“.

Vzhľadom na uvedené tvrdenia sa sťažovateľ v sťažnostiach podaných ústavnému súdu domáha, aby ústavný súd po ich prijatí na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v každom z ním napádaných exekučných konaní bol porušený zákaz diskriminácie upravený v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru, ďalej že bolo porušené jeho základné právo vlastniť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu. V dôsledku uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd zrušil ním označené rozhodnutia okresného súdu o jeho vylúčení ako súdneho exekútora z vykonávania exekúcií

v označených exekučných konaniach a vrátil veci okresnému súdu na ďalšie konanie a aby mu priznal primerané finančné zadost'učinenie v každom jednotlivom prípade po 1 000 €. Sťažovateľ taktiež požadoval priznať mu úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajú sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 8645/2013, sp. zn. Rvp 8654/2013, sp. zn. Rvp 8660/2013, sp. zn. Rvp 8662/2012 a sp. zn. Rvp 10322/2013 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v označených konaniach, ako aj jeho rozhodnutiami tým, že okresný súd rozhodol o vylúčení sťažovateľa ako povereného súdneho exekútora z úradnej

povinnosti a bez vykonania akéhokoľvek dokazovania, a tiež bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k jeho vylúčeniu. Podľa sťažovateľa okresný súd rozhodol iba odvolaním sa, resp. „... uspokojujú sa len s polemickým názorom ústavného súdu, ktorý bol vyjadrený v Náleze zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III ÚS 322/2010-37...“, takže v konečnom dôsledku okresný súd podľa neho napadnuté rozhodnutia založil na nesprávnom skutkovom zistení, pričom vec aj nesprávne právne posúdil, resp. túto neposúdil podľa relevantnej právnej normy, keď ho z vykonávania exekúcií vylúčil.

Pri predbežnom prerokovaní sťažností ústavný súd zistil, že sťažovateľ proti postupu okresného súdu v označených konaniach a proti tým istým napádaným rozhodnutiam podal obsahovo totožné sťažnosti (namietal porušenie tých istých práv), o ktorých ústavný súd v konaniach vedených pod sp. zn. II. ÚS 367/2012 a sp. zn. II. ÚS 84/2013 konal a uzneseniami č. k. II. ÚS 367/2012-24 z 20. septembra 2012 a č. k. II. ÚS 84/2013-13 zo 7. februára 2013 ich odmietol z dôvodu, že ich sťažovateľ podal ako zjavne neoprávnená osoba.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania z dôvodu, že ho podala zjavne neoprávnená osoba je rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako podaný neoprávnenou osobou.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosti sťažovateľa smerujúce opätovne proti postupu okresného súdu v označených konania a proti

označeným rozhodnutiam sú neprípustné, a preto ich po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2013